

کنفرانس بین‌المللی «صلح و ثبات در خاورمیانه با اندیشه‌های عبدالله اوجالان» در کردستان عراق (شهر سلیمانیه)!

بهرام رحمانی

bahram.rehmani@gmail.com

توضیح: کنفرانس بین‌المللی «صلح و ثبات در خاورمیانه با اندیشه‌های عبدالله اوجالان» در شهر سلیمانیه (کردستان عراق)، در روزهای بیستم تا بیست و دوم ماه جاری برگزار شد. در پایان کنفرانس بیانیه پایانی آن به‌تایید شرکت‌کنندگان رسید.

کنفرانس اندیشه‌های اوجالان برای صلح و ثبات در خاورمیانه به‌مدت سه روز توسط «آکادمی سیاست و اندیشه دموکراسی» در شهر سلیمانیه با شرکت حدود دویست سیاست‌مدار، پژوهش‌گر و فعال مدنی برگزار گردید.

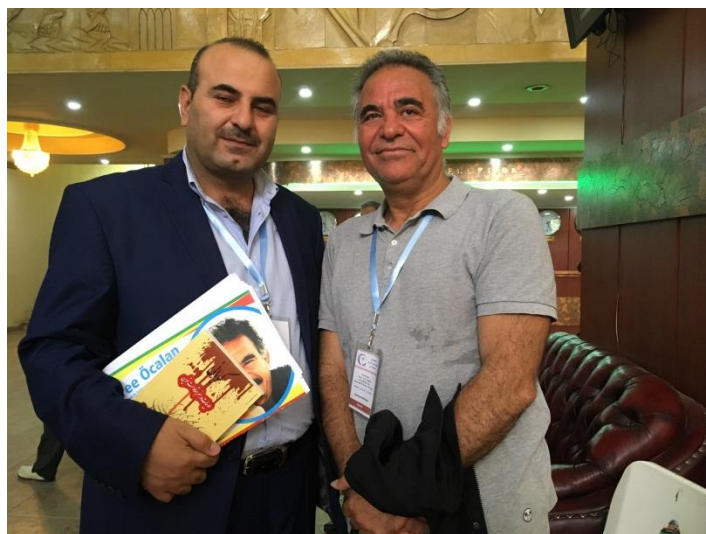

در این کنفرانس تعدادی از نویسندگان، روزنامه‌نگاران، اساتید دانشگاه، مدافعان حقوق بشر، مبارزان حقوق زنان، وکلا، نمایندگان پارلمان ترکیه و... سخنرانی کردند. آن‌ها از کشورهای اروپایی، اسکانندیناوی، آفریقای جنوبی، هندوستان، آمریکا، ترکیه، تونس، لبنان، فلسطین، مصر، سوریه، روژاوا، کردستان عراق و... به‌این کنفرانس بین‌المللی دعوت شده بودند.

آسیه عبدالله فرمانده یگان‌های زنان کوبانی

انور مسلم، رییس کانتون کوبانی

مهمانی آقای ملا بختیار

آقای مجید صالح توفیق؛ مترجم کتاب انگلیسی به کردی دیده بان حقوق بشر؛ درباره نسل کشی در عراق

بیانیه پایانی این کنفرانس، به شرح زیر است:

یک) در راستای ثبات، صلح و دموکراسی ضروری است به انزوای امرالی پایان داده شده و عبدالله اوجالان آزاد شود.

دو) برای دستیابی به صلح و ثبات در خاورمیانه، راهکار جامعه دموکراتیک الگو قرار گرفته و پیروی شود.

سه) مبارزه برای آزادی زن، همچون مبارزه‌ای بنیادین، مینا قرار گیرد.

چهار) برای آگاهی و رهایی از ذهنیت بسته، در خاورمیانه روشنگری شود.

پنج) با احترام به باورها و مذاهب‌های موجود در منطقه، این کنفرانس بر زندگی آزاد و یکسان میان تمام خلق‌ها و نکتزگرایی تاکید می‌کند.

شش) الگوی روزاوا(کردستان سوریه)، مانند الگویی واقعی از آزادی و دموکراسی، برای حل خاورمیانه مورد تایید قرار گیرد.

هفت) کنفرانس تمام حکومت‌های دیکتاتور و سرکوبگر را مردود دانسته و الگوی خودمدیریتی‌های دموکراتیک را پیشنهاد می‌کند.

هشت) این کنفرانس، سیستم کنفدرالیسم دموکراتیک را به عنوان مدلی فراگیر برای تمام خلق‌ها و باورهای تاریخی در خاورمیانه ضروری می‌داند.

نه) کنفرانس بر این باور است که مداخلات نئولیبرالی در خاورمیانه راه حل مشکلات نیست و نظام جهانی باید به اراده آزاد خلق‌ها در منطقه احترام بگذارد.

قطعنامه کنفرانس اندیشه‌های اوجالان برای صلح و ثبات در خاورمیانه، همچنین از دولت ترکیه و متحدان غربی آن می‌خواهد در زمینه حل مسئله کرد طبق حقوق بین‌الملل رفتار کنند.

در قطعنامه کنفرانس سلیمانیه آمده است: «تهدیدهای دولت ترکیه در مورد اوجالان را تهدیدی برای تمام خلق‌های منطقه می‌دانیم و خواستاریم هئیتی متشکل از نمایندگان ملل برای دیدار با اوجالان به جزیره امرالی بروند. در مقابل برخورد و سناریوهای دولت ترکیه علیه اوجالان، از کلیه سازمان‌های جهانی و اتحادیه اروپا و سازمان ملل متحد خواهان واکنش و مواخذه دولت ترکیه هستیم. برای استقرار دموکراسی در ترکیه و حل مسئله کرد، باید حکومت ترکیه بار دیگر به عهدنامه «دلمه باغچه» بازگردد و مذاکرات را با اوجالان از سر گرفته شود. برای حل مسئله کرد، باید اتحادیه اروپا، سازمان ملل و ناتو در چهارچوب حقوق بین‌الملل عمل کنند».

قطعنامه کنفرانس اندیشه‌های اوجالان برای صلح و ثبات در خاورمیانه، با اعلام اخذ تصمیم برگزاری دومین کنفرانس رهنمودهای اوجالان در روزاوا(کردستان سوریه)، می‌افزاید: «می‌باید یک هیئت نمایندگی خلق‌ها وارد گفتگو با اتحادیه اروپا شده و خواستار حل مسئله کرد و آزادی اوجالان شود. از سوئی کنفرانس زنان خاورمیانه بر مبنای نظریه‌های اوجالان هماهنگ و برگزار شود. از سوئی برای حل مسئله کرد

می‌باید حزب کارگران کردستان سریعاً از لیست سازمان‌های تروریستی اتحادیه اروپا و آمریکا خارج شود». این قطع‌نامه، همچنین خواهان تشکیل اتحادیه وکلای خاورمیانه و رساندن پرونده حقوقی اوجالان به دادگاه‌های بین‌المللی شده است.

بنا به گزارش فرات نیوز، شنبه بیست و سوم ژوئیه 2016، هیئتی از کنفرانس «صلح و ثبات در خاورمیانه با اندیشه‌های عبدالله اوجالان» گریلاهای ه.پ.گ و یژاستار در محور کرکوک را دیدار کردند.

تعدادی از اساتید دانشگاه، نویسندگان، مدافعان حقوق بشر، مبارزان حقوق زنان و وکلا از گریلاهای ه.پ.گ در محور کرکوک دیدار کردند.

هیئت مهمان از سوی گریلاهای ه.پ.گ و یژاستار با فرماندهی «چیفدم دوغو» و «سلیم زیلان» مورد استقبال قرار گرفتند.

پس از سان نظامی گریلاها، مهمانان به ایراد سخنرانی پرداختند.

اسا موسا از آفریقای جنوبی و از یاران نلسون ماندلا، در آغاز سخنان خود مراتب خوشحالی خود را از دیدار با گریلاهای کرد در این منطقه ابراز نمود و یادآوری کرد که به دفاع از حقوق کردها ادامه خواهد داد. نام‌برده در بخش دیگری از سخنان خود دیدار هیئتی از کشورهای مختلف آفریقایی، آمریکایی، هندوستان، فلسطین و ... را مایه خوشحالی خود نامید.

اسا موسا در ادامه سخنان خود به کنفرانس سه روزه در شهر سلیمانی پرداخت و اعلام کرد که از مبارزه کردها حمایت خواهد کرد و در بازگشت به کشور خود اقدامات خود را برای برقراری صلح و آزادی اوجالان تسریع خواهند کرد.

ساموئل جردن از وکلای حقوق بشر در آمریکا هم اعلام کرد که از سال 1999 که عبدالله اوجالان -رهبر خلق کرد- با توسل به توطئه بازداشت و به ترکیه استرداد شده است، وضعیت مبارزه کردها را مدنظر قرار داده و در این راستا خواهان آزادی اوجالان می‌باشند. زیرا به عقیده آنها اوجالان توانایی اجرای گام‌های انقلاب واقعی در خاورمیانه را داراست و در این راستا هم به تمامی از ایشان حمایت می‌نمایند.

یکی دیگر از مهمانان در این دیدار سلوا گیگا از فعالان حقوق زنان تونس در سخنان خود مراتب قدردانی خود از مبارزان را در نبرد با تبه‌کاران داعش اظهار نمود.

بهرام رحمانی، از نویسندگان و فعالین اپوزیسیون ایران هم در سخنان خود یادآوری کرد: «دیدار با شما را برای خود مایه خوشبختی می‌بینم. پ.ک.ک در چهل سال گذشته مبارزه برای آزادی و دفاع از ارزش‌های انسانی را به خوبی به انجام رسانده است. پ.ک.ک با رهبری اوجالان نه تنها برای کردها، بلکه رهبری همه مبارزان در خاورمیانه و جهان را بردوش گرفته‌اند. آنها به نمایندگی از انسانیت مبارزه می‌کنند».

لئو سالدانها از نمایندگان مرکز تحقیقات پروژه توسعه هندوستان هم یکی دیگر از مهمانان این مراسم بود. نام‌برده در سخنان خود گفت: «مبارزه شما به مثابه گریلا به تنهایی مبارزه‌ای انقلابی نیست، بلکه مبارزه برای آزادی نوع بشر است. مبارزه شما مایه میاهات همه انسان‌هایی است که برای انسان بودن ارزش قائل هستند. ما از مبارزه شما الهام می‌گیریم و به آن مفتخریم». (لینک فیلم دیدار و ملاقات هیئتی از کنفرانس سه روزه اندیشه‌های اوجالان از گریلاهای پ.ک.ک:

<https://youtu.be/nP0Y3Xi>

در پایان مراسم پیغم دوغو به نمایندگی از گرپلاها سخنانی ابراد کرد و یادآور شد که گرپلاهای کرد با پارادایم فلسفی عبدالله اوجالان -رهبر خلق کرد- به مبارزه برعلیه کاپیتالیسم و نژادپرستی ادامه خواهند داد و بر همکاری میان نیروها و گروه‌های انقلابی در خاورمیانه و جهان برای دستیابی به اراده‌ای مشترک تاکید نمود.

به علاوه رفقا انور مسلم (ریس کانتون کوبانی) و آسیه عبدالله (فرمانده یگان‌های زنان) داشتم. انور مسلم با صمیمت از من دعوت کرد که به کوبانی سفر کنم و مدتی مهمان آن‌ها باشم. همچنین فرار بود که به مقرر رفقای پژاک بروم که متأسفانه به دلیل برنامه‌ریزی برگزارکنندگان کنفرانس و فشردگی کارها، این فرصت از من گرفته شد. چندین دیدار با رفقای سوسیالیست و روزنامه‌نگار و نویسندگان ترکیه‌ای داشتم و قول و قرارهای همکاری نیز با هم گذاشتیم از جمله همکاری هفتگی من با یک نشریه هفته‌نامه سوسیالیستی که به زبان ترکیه‌ای منتشر می‌شود.

علاوه بر این‌ها، من این سعادت را داشتم که شبی مهمان رفقایم ابراهیم علیزاده، رئوف، جمال، عادل، فرشید، فریدون، خسرو بوکانی، سرو و... در حومه سلیمانیه باشم. همچنین دیداری نیز با رفیق رضا آلتون از رهبری پ.ک.ک داشته باشم. چون که به دلیل شناسایی و بمباران‌های مداوم قنديل توسط هواپیماهای ترکیه، رفقا موافقت نکردند به قنديل بروم. همچنین شبی نیز مهمان شام آقای ملا بختیار از چهره‌های معروف و سرشناس سیاسی کردستان عراق بودیم.

مناطق پیرامون قنديل، کوهستانی و نفوذناپذیر است و در نزدیکی مرزها و استحکامات ایران و عراق و ترکیه قرار دارد. پ.ک.ک کوه قنديل را از یک اردوگاه چریکی به یک ایالت کوچک و یک دژ افسانه‌ای تبدیل کرده و آن را اداره می‌کند.

درباره فعالیت‌های چریک‌های پ.ک.ک باید گفت که آموزش نظامی نیروها تنها یک بخش از کار اصلی آنهاست. در کنار این برنامه فرماندهان پ.ک.ک، توجه ویژه‌ای به آموزش سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و مدنی نیروهای خود دارند. آموزش تاریخ، فرهنگ و سیاست به چریک‌ها برپایه آموزه‌های «عبدالله اوجالان» صورت می‌گیرد.

قندیل یکی از کوهستان‌های رشته کوه‌های زاگرس است که در مرز ایران و ترکیه و نیز ایران و عراق قرار دارد. بخشی از این کوهستان در شهرستان پیرانشهر است. بلندترین قله آن به نام کهوکز (kavkez) و به ارتفاع 3800 متر در کردستان ترکیه قرار دارد. کوهی که اکثر کوهنوردان نیز آن را به نام قندیل بزرگ می‌شناسند، سیا کیو (سیاه کوه) نام دارد که ارتفاع آن 3610 متر است. کوه قندیل کوچک نیز با ارتفاع 3250 متر دارای دیواره‌ای به ارتفاع 450 متر است که جزو دیواره‌های بلند کشور می‌باشد. قندیل، همچنین یکی از پر برف‌ترین کوه‌های منطقه بوده و دارای یخچال‌های طبیعی فراوان است. شانه راست قندیل، یخچال مشهور «سه کران» است که در تمامی سال پوشیده از برف بوده و به دلیل ماندگاری برف‌های سال‌های گذشته و بر اثر انباشته شدن آن به یخچالی عظیم در منطقه قندیل مبدل گشته است.

قندیل دارای تنوع جانوری و گیاهی غنی است و دارای جانورانی چون انواع مارها، کل و بز کوهی، پرندگان شکاری، جوجه تیغی، گرگ، کفتار، خرس و پلنگ است. گیاهان و درختانی چون ریواس گردو زالزالک (بلج)، آلبالو وحشی رازیانه، شب بو و... پوشش گیاهی منطقه را تشکیل می‌دهند.

کادر فرماندهی و رهبری پ.ک.ک که در 27 نوامبر 1978 تاسیس شد تاکنون تغییرات متعددی تشکیلاتی-سیاسی در آن صورت گرفته است.

در 27 نوامبر سال 1978، در روستای «فیس» تابع شهرستان لیجه استان دیار بکر، 20 نفر برای تاسیس پ.ک.ک گردهم آمدند.

اعضای اصلی مؤسس پ.ک.ک متشکل از عبدالله اوجالان، جمیل بایک، دوران کالکان، علی حیدر کایتان (قیطان) مراد کارایلان، رضا آلتون و مصطفی کارا سو بودند. سپس صبری اوک طراح اولین حمله مسلحانه پ.ک.ک در سال 1984 در سیرت و اروح، و ستوان ندری چلیک که در سال 1986 در شهرستان دارگچیت استان ماردین به پ.ک.ک پیوست نیز عضو کادر رهبری هستند. دکتر فهمان حسین با اسم مستعار باهوز اردال متولد سوریه نیز بیست سال قبل به پ.ک.ک پیوست.

حزبی که تاکنون در مقابل حملات مداوم و وحشیانه دومین ارتش بزرگ ناتو و پلیس مخفی آن(میت)، نه تنها با افتخار و سربلندی ایستادگی کرده، بلکه اکنون به یک حزب بزرگ خاورمیانه‌ای و تاثیرگذار و قابل توجه تبدیل شده است. از این رو، به نظر پ.ک.ک باید به عرصه‌ای از مطالعات و تحقیات سیاسی-تاریخی تبدیل شود تا تجربیات و دستاوردهای آن در احزاب و سازمان‌ها سیاسی چپ و سوسیالیست و کمونیست مورد بحث و بررسی قرار بگیرد و به یک نقشه راه تبدیل گردد.

پ.ک.ک برای آموزش نیروهایش اهمیت زیادی قایل است. چنانکه آن‌ها به هر جایی می‌رسند توجه مردم را به خود جلب و جذب می‌کنند. می‌کنند. بنابراین اعضاء پ.ک.ک از قدرت بحث و تحلیل سیاسی و اجتماعی بالایی برخوردارند. آن‌ها بدون تاثیرپذیری از دیگران و محیط و اطراف خود، از طرح‌ها و نظریات و باورهای سیاسی خود به خوبی دفاع می‌کنند و حتی به‌عنوان یک انسان مستقل نیز مبلغ و مروج سیاسی تاثیرگذاری برای حزب و جامعه خود هستند.

در واقع عبدالله اوجان فرهنگ سیاسی مارکسیستی را در منطقه عمومیت داده و به صورت عملی اجرا کرده و جوانان کرد و حتی غیرکرد را به کوهستان کشانده و مفهوم واقعی «مبارزه مسلحانه انقلابی» را تداوم بخشیده است. این یک ویژه‌گی پ.ک.ک است. ویژه‌گی مهم دیگر آن، حضور پررنگ سیاسی و اجتماعی در سراسر ترکیه و منطقه است. مبارزه‌ای که دیکتاتورها به جوامع ما، از جمله منطقه خاورمیانه به ما تحمیل کرده‌اند. مبارزه‌ای که در راه آزادی، برابری و انسانیت در جریان است مبارزه‌ای بر حق و عادلانه و قابل دفاع است.

دکتر «سdat لاجین»، رئیس دانشگاه 18 مارس گفته است: «دولت ترکیه حتی نتوانسته است مدیر یک تپه تحت کنترل پ.ک.ک را بازداشت کند و یا از بین ببرد. برخی از افراد مدعی هستند در بازداشت عبدالله اوجالان شرکت داشتند. ولی عبدالله اوجالان هدیه آمریکا به ترکیه بود. ماموران ترکیه به صورت بسته‌بندی شده عبدالله اوجالان را از آمریکا تحویل گرفتند».

آمریکا در سال 1999 با بازداشت عبدالله اوجالان و تسلیم وی به ترکیه تلاش کرد حوزه نفوذ و حاکمیت بارزانی و طالبانی در شمال عراق را گسترش داده و تحکیم کند. ولی بلنت اچویت نخست وزیر آن دوره ترکیه هم گفت ما درک نکردیم چرا آمریکا عبدالله اوجالان را به ترکیه تحویل داد.

تاکنون دولت و نیروهای امنیتی ترکیه نتوانسته‌اند به کادر رهبری پ.ک.ک نزدیک شود و گرنه طی چهار دهه اخیر، همواره تلاش کرده‌اند تا تعداد زیادی از رهبران پ.ک.ک را نابود و یا بازداشت کنند.

در واقع پ.ک.ک بود که انکار شهروندان کرد در ترکیه توسط حاکمان این کشور را خنثی کرد و به یک واقعیت غیرقابل انکار تبدیل نمود.

عبدالله اوجالان، در جزیره ایمرالی، تحت اختیار مرکز مدیریت بحران نخست وزیر قرار دارد. یک نهاد نظامی مسئول حفاظت و مدیریت جزیره ایمرالی که عبدالله اوجالان در آن نگهداری می‌شود و خارج از نظارت مدیریت زندان‌ها و دادگستری است.

در یک ارزیابی کوتاه درباره این کنفرانس بین المللی می‌توانم بگویم که کنفرانس موفق و آن هم در منطقه بسیار حساس و پرتلاطم خاورمیانه بحث‌های عمیق و همه جانبه‌ای درباره اوضاع خاورمیانه از جمله صلح و دموکراسی، آزادی و برابری، امنیت و ثبات، زنان و کارگران، کاپیتالیسم و استثمار، ناسیونالیسم و مذهب، ترور و وحشت و غیره بحث شد و به مبارزه برای تحقق سیاسی و اجتماعی تجربه‌شده در روزاوا، یعنی خودمدیریتی دموکراتیک با نقد و رد «ملت-دولت» در خاورمیانه تاکید گردید.

نهایت سفری پر ماجرا و پر بار بود و جا دارد از برگزارکنندگان این کنفرانس صمیمانه تشکر و سپاسگزاری کنم!

متن سخنرانی بهرام رحمانی

خانم‌ها و آقایان روز به‌خیر!
از برگزارکنندگان این کنفرانس نیز بی‌نهایت سپاسگزارم!

عنوان بحث من «اوضاع خاورمیانه و راه‌حل ما» نام دارد.

خاورمیانه، این منطقه پرتلاطم جهان برای همه شما منطقه غیرآشنایی نیست. چرا که که این منطقه کره زمین، تاریخ پر فراز و نشیبی را پشت سر گذاشته و عمدتاً وقایع تلخ زیادی را نیز تجربه کرده است. اوضاع خاورمیانه، به‌خصوص از زمان فروپاشی دیوار برلین و شوروی، تنش‌هایش شدیدتر شده است.

تحولات اخیر خاورمیانه، نخست با اعتراضات مردمی موسوم به «بهار عربی» بر علیه حاکمان دیکتاتور آغاز شد و سپس با جنگ و اشغال لیبی، کودتای مصر و جنگ داخلی سوریه تداوم پیدا کرد. در پنج سال اخیر، سوریه به‌مرکز رقابت‌های قدرت‌های جهانی بزرگ و منطقه‌ای تبدیل شده است. هرچند که این رقابت‌ها و جنگ‌ها و تروریسم دولتی و غیردولتی در لیبی، عراق، افغانستان، فلسطین، ترکیه و یمن نیز هر روز قربانی می‌گیرند. با این وجود، هنوز نمی‌توان افق و چشم‌انداز روشنی برای پایان دادن به این بحران‌های فزاینده ترسیم کرد. از این‌رو، پیش‌بینی روند رویدادها چه سمت و سوی دیگری به‌خود خواهد گرفت و متعاقب آن چه وقایعی روی خواهد داد، چندان آسان نیست.

اما تا آن‌جا که به‌چارچوب و جوهر بحث‌ام برمی‌گردد، یک نکته حائز اهمیت است، و آن‌هم فاصله گرفتن از اهداف و سیاست‌های همه حکومت‌هاست! به‌عبارت دیگر جنبش‌های مردمی حق‌طلب و دموکراتیک باید مستقل از حاکمیت‌ها و بر علیه جنگ و سانسور و اختناق آن‌ها باشد و به‌نیروی خود و حامیان بین‌المللی‌شان اتکا کنند. این را شما در اکثر مواضع حکومت‌ها و گزارشات متداول میدیای رسمی می‌بینید که سعی دارند طرف مقابل خود را مقصر اوضاع کنونی ببینند و خود را تبرئه کنند. در حالی که کل سیستم کاپیتالیستی و حکومت‌های حافظ آن، همه و همه کمابیش در این بحران‌ها و جنگ‌ها و سرکوب‌ها چه به‌صورت مستقیم و چه غیرمستقیم حضور و منافع دارند. هر کدام از این دولت‌ها تلاش می‌کنند بحران‌های درونی خود را به‌یک بحران بیرونی بکشانند تا از این طریق مخالفین خود را هرچه شدیدتر در داخل کشور سرکوب کنند و موقعیت خود را حفظ نمایند.

دخالت‌ها تاکنونی آمریکا، اتحادیه اروپا، ناتو، روسیه، و حکومت‌های منطقه‌ای مانند ترکیه، ایران و عربستان در امور داخلی کشورهای منطقه، عملاً به‌تروریسم دولتی و غیردولتی منجر شده و فجایع انسانی و زیست محیطی بی‌سابقه‌ای را نیز به‌وجود آورده‌اند. در حالی که مردم خاورمیانه به‌آزادی، برابری، رفاه و امنیت نیاز دارند نه جنگ و کودتا و سرکوب و استثمار.

هرکدام از این عوامل به‌تنهایی، جنبه‌ای از یک واقعیت و کلیت بزرگ‌تری را بیان می‌کنند که در مجموع تداوم جنگ و سرکوب و دیکتاتوری و استثمار و بی‌حقوقی هستند. اصولاً جنگ‌افروزی و دیکتاتوری به‌تعقل و تحمل و تحلیل چندانی نیاز ندارد، بلکه نیازمند اندکی کیش شخصیت و حماقت و وحشی‌گری است و این هم ناشی از سرشت تلخ بشری است.

اما، ما ناگهان در دنیای غبارآلود و سیاه خاورمیانه، روزنه امیدی باز شد به‌گونه‌ای که نه تنها توجه مردم خاورمیانه، بلکه جهان را نیز به‌خود جلب کرد. این روزنه امیدبخش در داخل مرزهای سوریه و در کانتون‌های سه‌گانه روزاوا(کردستان سوریه)، به‌طور خیره‌کننده‌ای درخشید.

فهرمانان زن و مرد روزاوا، در همه عرصه‌ها سازمان‌دهی اقتصادی، اداره جامعه و نظامی و امنیتی تجربه کاملاً تازه‌ای را در مقابل ما قرار دادند. پیکارگرانی که نه برای پول و پست و مقام و قدرت دولتی، بلکه دقیقاً در راه انسانیت، آزادی، برابری و عدالت به‌ویژه در کوبانی با افتخار ایستادند و نیرویی هیولایی مانند داعش را شکست دادند. زنان و مردانی که دوش‌به‌دوش هم برای تحقق دنیای آرزوهایشان وارد مبارزه طبقاتی و سیاسی شده‌اند؛ دنیایی سرشار از رفاقت، عشق، صلح و صفا؛ دنیایی که در آن، بین انسان‌ها تبعیض ملی،

مذهبی، جنسی و عقیدتی معنی ندارد؛ دنیایی که انسان‌ها بدون دولت، ارتش و پلیس حرفه‌ای، جامعه خود را از طریق شوراها و انجمن‌ها و اتحادیه‌هایشان به‌خوبی اداره کنند. اما مسلم است که این دستاورد خودبه‌خودی و اتفاقی کسب نشده و سال‌های طولانی مبارزه نظری و عملی پشت سر خود دارد. و نظریه‌پرداز اصلی آن نیز جز آقای عبدالله اوجالان این شخصیت برجسته دوره معاصر و رهبر مردم آزاده کرد، کس دیگر نیست. این که ما چا انتقادی بر افکار و سیاست‌های اوجالان داریم کم‌ترین تغییری در این واقعیت غیرقابل انکار نمی‌دهد و آن هم نظریه‌های وی در پنج سال گذشته در روزاوا تجربه شده و نتایج و دستاوردهای بسیار مثبت سیاسی و اجتماعی هم به‌بار آورده است. به‌این ترتیب، ما الان یک الگو و مدل و تجربه سیاسی و اجتماعی روشن و ملموسی را در مقابل خود داریم و بی‌تردید این مدل برای خاورمیانه نیز مناسب و عملی است.

توصیف تحولات فکری اوجالان هم‌چون بسیاری از شخصیت‌های نظیر او آمیخته‌ای از رمز و راز است. آثاری که وی تاکنون نوشته به‌روایتی 100 جلد و به‌روایتی خیلی بیش‌تر است. کتاب‌هایی که در دوران زندان خوانده نیز همین‌طور. گفته‌اند در این سال‌های زندان صدها جلد کتاب خوانده است. خودش در آثارش شخصیت‌هایی که کتاب‌هایش را خوانده از جمله به‌نام ماری بوکچین، والرشتاین، برودل، نیچه، فوکو، گوندر فرانک، گوردن چایلد، گیدنز، هانتینگتون، برزینسکی و... اشاره کرده است. و قبل از آن تاریخ مارکس و انگلس و لنین و دیگر مباحث علمی مارکسیستی را خوانده است. بنابراین اوجالان، با علم مارکسیست آشناست و سال‌ها هم با افکار و آرای سوسیالیستی مبارزه کرده است. اما پس از فروپاشی شوروی، نه تنها جریانات پروروس، بلکه به‌طور کلی مارکسیست‌ها هم تحت فشار قرار گرفتند. در چنین شرایطی، اوجالان در زندان بیش از همه، به‌دیدگاه‌های سیاسی و اجتماعی ماری بوکچین زندان نزدیک‌تر شد.

بوکچین، پایه‌گذار ایده اکولوژی اجتماعی یا جریان موسوم به «اکوآنارشیسم»، با سابقه مارکسیستی است. وی پس از جنگ جهانی دوم که بسیاری از تفکرات انقلابی چپ فروکش کرد و بسیاری از فعالان چپ به‌سمت فعالیت‌های آکادمیک و ژورنالیستی روآوردند، روحیه کمونیستی، ضدسرمایه‌داری و انقلابی‌اش را حفظ کرد.

اوجالان با طرح «زندگی آزاد» سعی در به‌چالش کشیدن دولت-ملت دارد که از نظر وی، عامل و مسبب اصلی ایجاد نابرابری اجتماعی، تبعیض طبقاتی، جنسیتی، و جنگ است. او بر این باور است که دمکراسی مبتنی بر کاپیتالیسم از حل مشکل مردم کرد و منطقه خاورمیانه عاجز است. دمکراسی کاپیتالیستی نتوانسته تا به‌امروز به‌معضل نابرابری طبقاتی و اجتماعی و جنسیتی پایان دهد. به‌عقیده عبدالله، در قلب دمکراسی مبتنی بر اصول لیبرالیسم اقتصادی، کاپیتالیسم عریان متولد می‌شود و گسترش دامنه آن بر همه ابعاد زندگی انسان، عملاً جا را به‌دمکراسی در جامعه تنگ می‌کند. کاپیتالیسم این‌بار خود به‌باز تولید و عامل نابرابری اجتماعی، سیاسی، اجتماعی و تخریب طبیعت تبدیل می‌شود. چنین دمکراسی در واقع به‌کارکرد کاپیتالیسم کمک می‌کند. دمکراسی مبتنی بر کاپیتالیسم که بر سه اصل سیاست، اقتصاد و سیستم اجتماعی بنا شده؛ مولفه بازار آزاد و رقابت را بر تمامی ارکان‌های جامعه تحمیل می‌کند و در واقع جامعه به‌یک نوع کاپیتالیسم بدون دمکراسی تبدیل می‌شود.

از نظر بوکچین و اوجالان، مسیر تاریخ همیشه می‌توانسته راه دیگری برود و همین‌که ما زمانی کمونال زندگی می‌کردیم مجدد می‌توانیم همان شیوه زندگی را احیا کنیم. شاید این همان بینش‌های بخش بنیادی در دیدگاه‌های بوکچین و اوجالان باشد. همان امیدی که برای احیای چنین فرمی از زندگی در اکولوژی آزادی بوکچین نهفته است در دفاع از یک خلق (۱۲۸۲) اوجالان نیز به‌چشم می‌خورد؛ این احساس خوشایند که مردم زمانی در نوعی همبستگی کمونال زندگی کرده‌اند و این‌که ما اگر تصمیم بگیریم ترتیبات اجتماعی‌مان را تغییر دهیم می‌توانیم دوباره آن را تجربه کنیم.

اما تحلیل‌ها و تفسیرهای متفاوتی از سیاست‌ها و پیام‌های اوجالان ارائه می‌شوند، به‌ویژه به‌بحث اورینتالیسم. مارکسیست‌ها کمبودهایی را در مباحث اوجالان می‌بینند و به‌برخی از این جهت‌گیری‌ها و سیاست‌های وی انتقاد دارند.

منتقدین دیگر اوجالان، گرایش‌های ناسیونالیستی هستند که از وی انتظار دارند قهرمان ناسیونالیست کرد باشد. در حالی که اوجالان هر آن‌چه را که با معیارهای ناسیونالیست کرد سنجیده می‌شود را نقد می‌کند. به‌عقیده این گرایش‌ها، اوجالان از شعارهای سه دهه پیش خود، یعنی از تشکیل دولت مستقل کردستان، تغییر در مواضع کلی و استراتژیک

حزب کارگران کردستان (پ.ک.ک) عدول کرده است که شرایط زندان بانی آن بوده است. در حالی که چنین انتقادی به نظریات اوچالان وارد نیست. چرا که اوچالان در تاریخ شناسی خود با مسایل زیر مخالف است: 1- ملی‌گرایی افراطی؛ 2- شوونیسم و فاشیسم؛ 3- دولت‌گرایی؛ 4- لیبرالیسم. 5- علم‌گرایی (ساینسیسم) به شیوه مدرنیته سرمایه‌داری که بر روش پوزیتیویسم مطلق‌گرا استوار است و نیز مسایلی از قبیل تعصبات، بی‌انصافی، غیراخلاقی بودن در تحلیل‌ها. اوچالان اجازه نمی‌دهد سلطه فکری و تاریخ‌نگاری هیچ ملتی بر ملت دیگر برقرار گردد. از این‌رو، نه تنها در مقابل سلطه‌گری دولت‌های خاورمیانه، بلکه نظام جهانی سرمایه‌داری هم ایستاده است. وی مواضع رادیکال و پیشرو دارد و بر آنانی که به راحتی به سلطه تاریخ قدرت‌طلبان بر مردم خویش تن در می‌دهند، از موضع چپ و انقلابی مورد انتقاد شدید قرار می‌دهد.

شرق‌شناسی و مطالعات آن از جمله مسایل چالش برانگیز جوامع فکری بوده است. اما اهمیت شناخت از مطالعات شرق‌شناسی و حاشیه‌های پیرامونی آن، برای هر فعال سیاسی و اجتماعی و تحلیل‌گر سیاسی ضروری است.

توليدات نظری عبدالله اوچالان، هر کدام در جایگاه خود به نقد و بررسی نیاز دارند. با توجه به این که زندانی بودن وی در یک جزیره و عدم دسترسی به منابع مورد نظر، می‌تواند کمبودهایی در مباحث ایشان ایجاد کند، قابل فهم است. هر چند که شاید «کنفدرالیسم دموکراتیک» کمبودهایی هم داشته باشد نباید مانع دخالت همه جانبه و پیگیر نیروهای آزادی‌خواه و برابری‌طلب و سوسیالیست در این عرصه باشد. چرا که ما در پروسه فعالیت‌های عملی و نظری می‌توانیم در فضایی رفیقانه و صمیمانه و هم‌زمان عمل مشترک، کمبودها و نواقص مان را برطرف و کامل‌تر کنیم.

ما انسان‌های مساوات‌طلب، عدالت‌جو و مخالف استثمار انسان از انسان موظفیم با تمام قدرت روزاوا را مورد حمایت قرار دهیم. به صراحت تروریسم دولتی ترکیه علیه مردم کرد، دیگر اقلیت‌ها و روزنامه‌نگاران و حزب دموکراتیک خلق‌ها را محکوم کنیم. با تمام قدرت در جهت سرنگونی کلیت حکومت اسلامی ایران تلاش کنیم و در همه این کشورها نیز آلت‌رناتیو سیاسی و اجتماعی و راه‌حل‌مان، یعنی همان الگوی روزاوا تبلیغ و ترویج و سازمان‌دهی کنیم. چرا که اهداف و سیاست‌هایی که تاکنون در روزاوا پیاده شده است، نوید دهنده ثبات سیاسی و آرامش و رهایی بخش در منطقه خاورمیانه شده است. ما خواهان آزادی بدون قید و شرط عبدالله اوچان، همه زندانیان سیاسی و روزنامه‌نگاران در ترکیه و ایران هستیم. ما خواهان خروج حزب کارگران کردستان از لیست ترور و هم‌زمان خواهان محکوم کردن جنگ و تعرض دولت ترکیه به مردم کرد و همه مخالفین سیاسی خود و پ.ک.ک هستیم.

اجازه بدهید بحث خود را با این جمله به پایان ببرم: از نظر من بسیار مهم است که خودمان بر نقاط ضعف و قوت مان واقف باشیم. در چنین شرایطی است که، افکارمان را باید در راستای تحقق باورهایمان و ساختن دنیایی سرشار از عشق به انسان، عشق به آزادی و برابری بین زن و مرد، عشق به کودکان، عشق به طبیعت، عشق به صلح و امنیت صیقل دهیم.

ممنون از این که حوصله کردید و به سخنان من گوش دادید.

لینک سخنرانی: <https://youtu.be/eRIIPo7997>